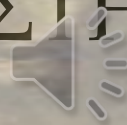

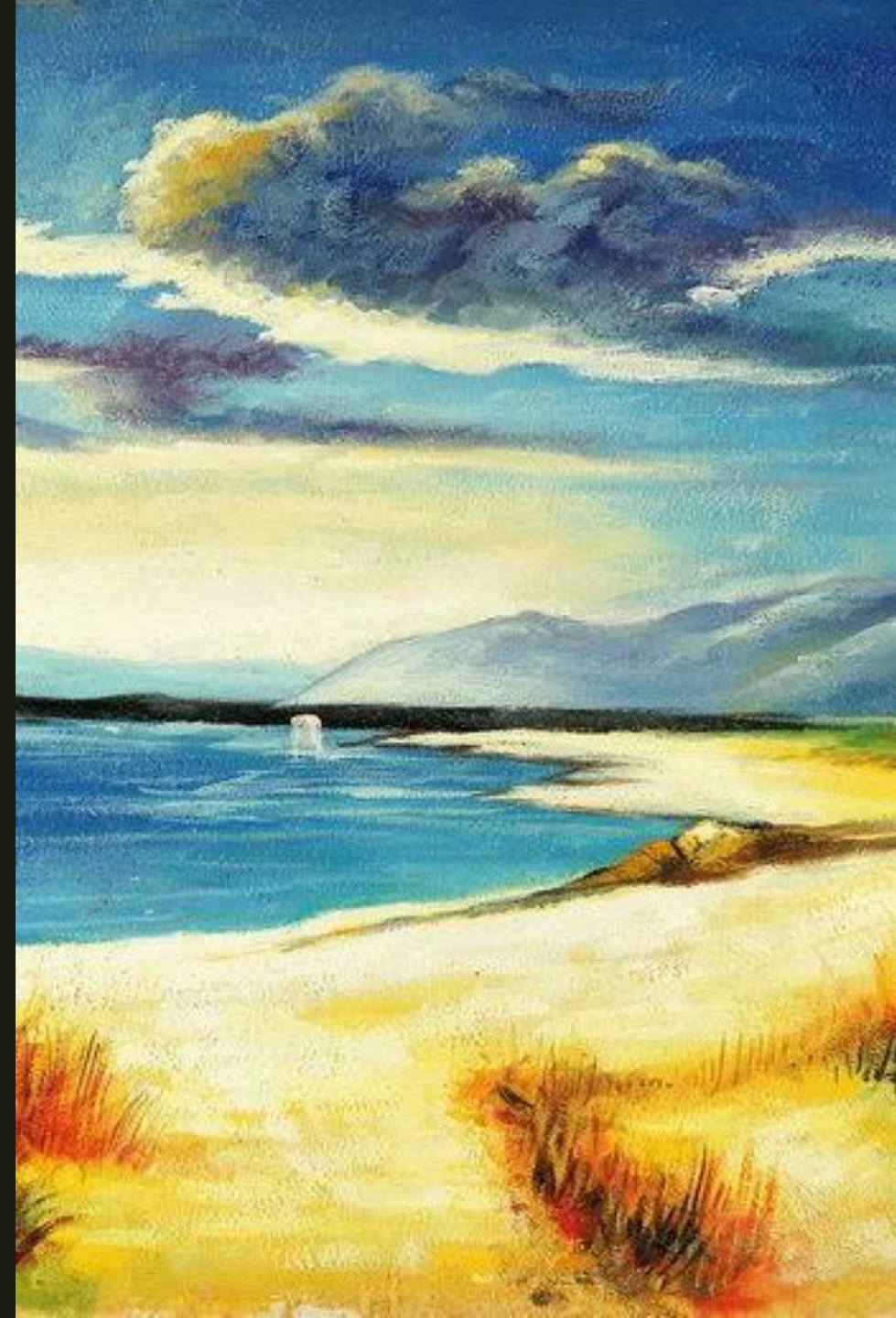

ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

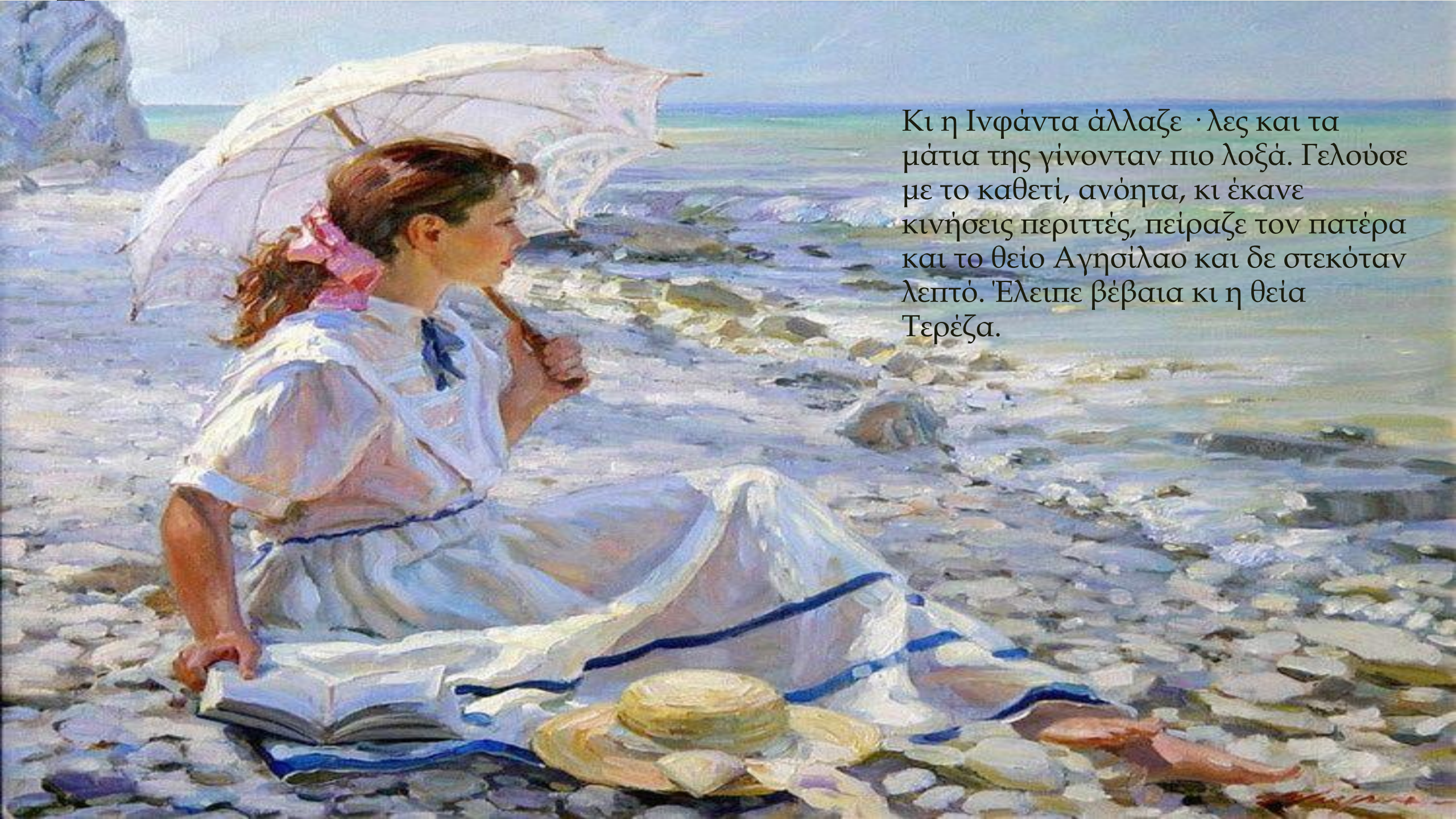
ΑΛΕΥΡΑΣ ΛΟΥΚΑΣ
Β' 1

Εκείνες οι Κυριακές θα μείνουν μέσα μου
ατόφια, έτσι όπως τις έζησα. Καμιά τους
λεπτομέρεια δε θα λησμονηθεί. Πλησιάζαμε τον
κόσμο της θάλασσας. Εμείς που ζούσαμε με τα
μερμήγκια, τις σαύρες και τα βατράχια,
σαστίζαμε μπρος στα κύματα. Αφήναμε τα
καβούρια να μπήγουν τις δαγκάνες τους μέσα
στη σάρκα μας για ν' ανακατωθεί η αλμύρα με
το αίμα μας. Και τα ψάρια ν' αγγίζουν τα
κορμιά μας για να νιώσουμε πόσο κρύα είναι. Κι
ευχόμασταν να βρεθεί στο πέρασμα μας μια
ρουφήχτρα που θα μας έδινε τη γλύκα του
θανάτου, χωρίς όμως να πεθάνουμε.

Η Μαρία κολυμπούσε πλαγιαστά, γυναικεία όπως λένε. Έμενε για λίγο μέσα στο νερό κι ύστερα ξάπλωνε ανάσκελα στον ήλιο. Ηρεμούσε, γλύκαινε το πρόσωπό της, δε μιλούσε δυνατά ούτε γελούσε· το περπάτημά της γινόταν παιδιάτικο, το στήθος της μικραίνει, τα μάτια της παίρναν μια λαμπερή διαφάνεια. Τι αγνή που είσαι τις Κυριακές. Μαρία... Η γη με τις αναθυμιάσεις της και την κρυμμένη λάβα της σ' ερεθίζει, σε προκαλεί να της μοιάσεις, οι γέννες της σου θυμίζουν το χρέος σου, είσαι γυναίκα σου λεν. Αν μπορούσες να λευτερωθείς απ' όλα αυτά, να νιώσεις την υπέρτατη ουδετερότητα της θάλασσας.

Κι η Ινφάντα άλλαζε · λες και τα μάτια της γίνονταν πιο λοξά. Γελούσε με το καθετί, ανόητα, κι έκανε κινήσεις περιττές, πείραζε τον πατέρα και το θείο Αγησίλαο και δε στεκόταν λεπτό. Έλειπε βέβαια κι η θεία Τερέζα.

Με την Έλλη ξανοιγόμαστε πολύ.
Όταν γυρίζαμε στην αμμουδιά, η
σάρκα μας ήταν σφιχτή, η ανάσα μας
εύκολη. Δεχόμασταν τον ήλιο,
τρώγαμε ψωμί κι αχλάδια, κι
ευχαριστούσαμε το Θεό. Ο θείος
Αγησίλαος τότε άρχιζε τις
μεσολογγίτικες ιστορίες του.

ΤΕΛΟΣ